

[Ellen Strange Petersen.]

skal kunne begynde skolegangen tidligere. Der har i de senere år været en tendens til, at skoleelever bliver ældre og ældre, inden de slutter skolen. I de tilfælde, hvor elevernes udvikling er til det, er det absolut en fordel, at de kan begynde og slutte tidligere.

Med skolelove bliver man aldrig færdig. Samfundsudviklingen stiller stadig nye krav til uddannelsen, og den grundlæggende skole må være i harmoni hermed. I det konservative folkeparti ønsker vi, at skolen skal være underkastet en kontinuerlig udvikling. Alt for bratte strukturændringer kan skabe trivselsproblemer for både lærere og elever. Alt for store krav om valgmuligheder og teknisk udstyr kan igen skabe den ulighed mellem by- og landbørns uddannelser, som vi stræber efter at eliminere.

I øvrigt vil jeg gerne til slut spørge, om det ikke er på tide, at man drøfter, hvad målet egentlig er for folkeskolen. I cirkulæret om målet for folkeskolens undervisning af 6. april 1960 siges det . . .

Formanden: Taletiden er for længst udløbet.

Ellen Strange Petersen: Så må jeg gemme det til anden omgang og vil gerne slutte med at sige, at foreløbig kan jeg altså, med de betragtninger jeg her er kommet med, anbefale undervisningsministerens forslag til folketingsbeslutning til velvillig behandling.

Holger Hansen: Det er første gang, siden skoleloven af 1958 blev til, at folketinget behandler en reform af den nederste ende af det danske undervisningssystem. Vi har vel næsten hvert år behandlet ændringer i forskellige skolelove, men i dag er det hele området, der er med. Jeg vil gerne takke undervisningsministeren for dette forslag og for den lejlighed, der hermed gives til en almindelig debat om vores børneskole.

Tiden siden den sidste store skolereform

i 1958 har ikke været lang, men det betyder ikke, at denne reform ikke strakte til; tværtimod, kan man vist sige. Loven fra 1958 er blevet udnyttet, udnyttet af befolkningen, udnyttet af forældrene og udnyttet af børnene. Skoleloven af 1958 kom til at betyde overordentlig meget, måske i særdeleshed på 2 områder: landsbyskolen blev ligestillet med byskolen, og de tilbud, den gav, om en frivillig undervisning efter undervisningspligtens ophør ved det 14. år, er blevet udnyttet i høj grad.

Jeg vil også gerne her sige, at det ikke bare er lovens fortjeneste, at det er gået sådan, men at det også og måske særlig skyldes den energi og interesse, hvormed den blev ført ud i livet af lærerne i de danske skoler. Jeg erindrer fra debatten dengang, at mange nok mente, at omvæltningerne blev for voldsomme, at der burde gå længere tid, inden en ny lov kunne sættes i kraft, osv. Det kan også være, at nogen i dag vil synes, at først nu fungerer loven fra 1958 rigtigt, og hvorfor skal der så igen gøres forandringer? Sidste gang gik der dog mere end 20 år mellem reformerne; er det nu nødvendigt efter kun godt 10 års forløb at ændre? Svaret må efter min opfattelse blive ja. Med den udviklingshastighed, samfundet bevæger sig i, er det klart, at skolen må tilpasses.

Derimod fremgår det af dette forslag, at der i dag ikke egentlig er tale om nogen ændret opbygning af de ydre rammer i lovgivningen omkring vor skole, men om en udvikling af den indre struktur, en udbygning på områder, hvor vi mangler noget, og en beslutning om udvidelse af undervisningspligten fra 7 til 9 år med de konsekvenser, dette skridt naturligvis bør få for den undervisning, der gives.

Vi kan fra venstre give tilslutning til dette forslags hovedlinjer. For så vidt angår forlængelsen af undervisningspligten, er en del af venstres gruppe ikke enig i forslaget, og min partifælle hr. P. E. Eriksen vil om dette spørgsmål gøre nogle bemærkninger senere i denne debat.